

Aszfalt és lábdobogás

A szomszédban egy tanárno lakik. Ha nyitva van az ablak, látni a játszótérről, ahogy a gyerekfejek váltakoznak mellette. Beszélgetek a kutyaszemű öregekkel. Morzsákkal etetik a sebzett lábú madarakat. Göcsörtorrok. Némelyik sétálni visz, de titokban kell, mert apa múltkor erre jött haza munkából, és elkezdte összevissza verni a Géza bácsit, mikor meglátott vele kézenfogva.

*

Hazafelé mennek, fáradtan mozognak. A fiú szájába tömi a kapott kakaós csigát, alig-alig vesz levegőt. Nem lát a cipőjénél tovább. Azt kérdezi, elmehet-e zongorázni. Zongorázni csak a buzik akarnak, mondja a férfi.

*

Amióta a Géza bácsi tényleg elvitt, nem tudok beszélni. Anyám, ha nem homályos szemmel mered maga elé, próbál megtörni. De nem lehet neki elmagyarázni, hogy ez egyszerűen csak nem tud így működni. Hogy olyan nem létezhet, hogy a gyereknek az anyja se érti a szavát. Aznap reggel nem akartam elengedni. Erre felírta egy cetlire, hogy anya szeretete és a zsebembe rakta. A Géza bácsi meg csak vitt, vitt, a cikornyás betűk elmaszatolódtak izzadó tenyeremben. De én nem, esküszöm nem az én hibámból.

*

Reggelei bádogszekrények a sarokban. De minden rendben van, amíg azt mondják, minden rendben van. Csak annyit szeretne, hogy ne kérdezzék meg hazaérkezéskor, mi történt az iskolában, ha öt perc múlva elfelejtik. Az ő emlékképei is, mint a játszótéri homok. Ha eleget pislog, kimossa a víz a szemből.

*

*Ha sokáig ülök mozdulatlanul, békén hagynak.
Már megtanultam bádogszekrényekbe bújni, de az idő
keményebb dió. Álmomban orvosokat vizsgálok
és fázik a lábam. Hátukat tapogatom a sztetoszkóppal,
nem hallok semmit, minden rendben van.*

*

*Levágott fülekkel és kivájt szemekkel betömött szájakat
szeretne. A sebzett lábú galambokat szeretné. Ha újra
szembe dobnák homokkal a parkban. Talán el tudná
képzelné, hogyan lenne jó. De ez nem kívánságműsor.
A gyerekfejek eltűntek az ablakból, a szomszéd
tanárnő elköltözött.*

*

*Csak a víz maradt a szememben, meg hogy mi mindenre
képesek a kezek. De az én családtagjaimnak már nincsen
keze. És egyre több a páratlan zokni.*

apával a buszra várunk

*esik az eső
a megállók neveit olvasgatom
bekanyarodik egy kék ikarusz
nem a miénk
mondja
az utca másik végén feltűnik három homályos alak
az egyik előrébb táskával a kezében
a másik kettő meg utána kék egyenruhában
rohannak
a busz megáll
apám gyorsan felméri a helyzetet
a busz ajtaja mellé lép
jobb lábát kiteszi oldalra mikor az első mellénk ér
a férfi felbukik táskája kirepiül a kezéből
apám keresi a két rendőr tekintetét
szinte már látja maga előtt
ahogy kattán a bilincs*

közben az ajtók záródását jelző csengő szól
a két egyenruhás
beszuszakolja magát a csukódó szárnyak közt
apám arca ledermed
a rendőrökre néz
majd az éppen feltápáskodó idegenre
újra a rendőrökre
remeg a szája
megfogom a kezét
nyirkos mint a kapaszkodó rudak
állunk
nézzük az egyre távolodó buszt
ilyenkor mindegy
ilyenkor már tényleg teljesen mindegy

A ponty visszatér

Reggel elhozzuk apával a halott fenyőt a piacról. Ma vendégek jönnek. Anyám kiken magát ilyenkor, így szokás. Asztalhoz ülünk. Hallgatom, ahogy mellettem rágnak, nyelnek, örölnék és cuppognak. Megpróbálok kimenekülni a vécére, elkapják a grabancom. Evés után a férfiak lemennek a sarkiba italozni. Nagymama és a többi női rokon hazafelé készülnek gyerekeikkel. Csak a Laci marad még, beszélget anyámmal. A szobámba megyek, az ablakból látszik a kocsmá. Apám magyaráz egy baseballsapkás embernek. Közben a fürdőszobában sikoltoznak. Kopogok, hátha baj van. Bekiabálok. Semmi válasz, csak a nyögések jönnek egyre. Próbálok a kilincset, nem enged. Kimegyek a nappaliba. Sehol senki. Leülök a karácsonyfa elé. Hallgatok. Befogom a fülem. Nem gondolok rá, hogy szaloncukrok és gömbök díszítik nagyapa oszladozó testét, lába alatt becsomagolt ajándékok hevernek. A ponty visszatér, kibebezi anyámat a konyhapulton, lenyúzza bőrét, majd kezemet, lábamat összeköti és a tetem hasába varr.